

Els joves cristians es reuneixen a Banyoles

El proper dissabte, 7 de juny, vigília de Pentecosta, joves cristians de les diòcesis catalanes es reuniran entorn del llac de Banyoles, acompanyats dels bisbes catalans i de nombrosos sacerdots i consiliaris laics. El lema d'aquesta onzena edició de l'Aplec de l'Esperit té com a lema «És el Senyor!», al·ludint al Crist ressuscitat. És una trobada molt preparada per les delegacions de joves de les nostres diòcesis.

GLOSSA

Recuperar les grans paraules

Un grup de pares que participa en un programa formatiu que ofereix l'escola dels seus fills —i al qual assisteixen, també, alguns professors—, comenta la necessitat de repensar l'educació i recuperar les grans paraules que fan possible l'acció educativa. No és un tema secundari.

L'acció educativa de les darreres dècades, tant en l'àmbit familiar com, especialment, a l'escola, ens mostra com s'ha ampliat el vocabulari educatiu amb l'aportació de paraules procedents de les tecnologies, de l'empresa... L'hem ampliat i —ben cert— l'hem enriquit amb paraules significatives. En altres ocasions, però, hem assumit les noves paraules sense percebre'n el canvi o l'absència de sentit, la seva intenció oculta. Hem viscut, probablement, una inflació de paraules que s'han convertit, en determinats casos, en vocabulari d'allò que és políticament correcte, sotmès al vaivé del moment i poca cosa més. Algunes d'aquestes paraules han esdevingut buides i cap educador els ha aportat un rostre concret, una vida, per tal que esdevinguessin significatives, creïbles i referencials. Altres han envellit en no gaire temps —eren de *temporada*. Altres amb prou feines han arrelat: no tenien futur en l'educació, n'eren alienes; d'altres, però, romanen i encara creen confusió i desconcert. Altres,

finalment, han fet el seu servei i resten arraconades, ja amortitzades.

En el grup de persones esmentat urgia la conveniència d'un generós acte de realisme per recuperar les grans paraules, siguin de sempre o de nova fornada, però carregades de sentit humanitzador i que ajuden a créixer, a ser millor; i apropen a la bondat, testimoniades per rostres concrets, per pares i mestres que n'han fet vida i la transmeten. Urgia repensar el sentit de l'educació, recuperant les paraules que faciliten un diàleg educatiu ric i enriquidor, punt de trobada de la diversitat de mires, de les voluntats d'avançar. I reflexionar i prendre les decisions adequades des d'aquest diàleg al qual els educadors s'han d'apropar amb desig d'aprendre, cercant respostes als reptes i a les necessitats actuals, disposats a desprendre's tant de les teories dogmatitzadores com de les sotmeses a la inconsistència de les modes del pensament a l'ús. S'imposa un generós acte de realisme, de fidelitat a la persona i de respecte a la seva dignitat per fer créixer en humanitat, a la manera de Jesús, la Paraula que es va fer Home, Home Nou, per ensenyar-nos i testimoniar-nos les paraules de vida. «Ara, Senyor, [...] concedeix als teus servents la valentia d'anunciar la teva paraula» (Ac 4,29).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església ressuscitada (VII)

L'Església ressuscitada mira cap al cel. Ho ha de fer sense por, encara que els àngels el dia de l'Ascensió interpel·lessin els deixebles, «què feu aquí plantats mirant al cel?» (Act 1,11) i encara que alguns ens hagin retret que de tant parlar del cel hem oblidat transformar la terra.

Del cel ve la veu que diu «aquest és el meu Fill estimat» (Mt 3, 16). Jesús ens va assegurar que havíem d'alegrar-nos quan ens perseguissin, perquè al cel tenim la recompensa (Mt 5,12); Ell, en parlar de Déu Pare, sempre afegia «que està en el cel»: d'allà estant estima perfectament, i veu, té cura i perdona (Mt 5-7); allí viuen els àngels que cuiden els nens i els innocents de la terra (Mt 18, 10), allí hi ha el tresor del qui ho dóna tot als pobres i el segueix (Mt 19,21). I Ell mateix aixecava la vista cap al cel per lloar el seu Pare (Mt 11,25) o abans de guarir un cec (Mc 7,34) o de ressuscitar un amic (Jn 11,41) i beneir els pans per donar menjar a una multitud (Mt 14,19)...

No perdem de vista el cel, perquè altrament perdrem la terra: la terra perdria el seu sentit si oblidés que el seu destí és convertir-se en cel.

Què és el que ha de preocupar a una Església ressuscitada? Ens han de preocupar aquelles formes de viure que procedeixen de mirar solament al cel o solament a la terra. Ni els que miren solament el cel són veritables místics, ni els que miren solament a la terra són els autèntics compromesos. Totes dues menes de persones són caricatures de la fe cristiana.

És veritat que Jesús gairebé sempre que parlava del Pare postil·lava «que està en el cel», però en parlar amb Ell en oració l'anomenava «Senyor de cel i terra», accentuant la seva transcendència, per contrastar-la amb la seva voluntat de ser conegut pels senzills i humils de la terra (Mt 11,25). Jesús mateix, després de la resurrecció, en enviar els seus deixebles, no al cel, sinó a la terra perquè tota la humanitat conegués i cregués en Ell, es va presentar com qui havia rebut «tot poder en el cel i la terra» (Mt 28, 18). Per si quedava cap dubte, un dels desitjos més importants que hem de traslladar a l'oració, segons el seu propi ensenyament, és «que es faci la voluntat del Pare així a la terra com es fa en el cel» (Mt 6,10). Per tant, encara que no siguin el mateix, un cristià i l'Església com a tal, mai no podem oblidar que tots dos estan necessàriament units; que no podem caminar per la terra sense mirar al cel, i que no podem mirar o desitjar el cel, si no és per i des de la terra.

«Cel» és el mateix que «utopia»? Tots dos conceptes tenen molts punts en comú, però no són el mateix. La paraula «utopia» va entrar en la cultura gràcies a aquell gran catòlic, sant Tomàs More, que va dissenyar en el seu llibre una república amb el millor i més just Estat, una illa de felicitat social. Molts d'altres han somniat també amb aquesta societat feliç. Alguns creien que es podia realitzar a la terra. Uns altres, com el seu propi nom indica, creuen que no pot tenir lloc entre nosaltres; que és pura il·lusió. L'Església ressuscitada creu i viu de la convicció que, en efecte, la felicitat plena no es pot donar a la terra, però no és mera il·lusió, sinó realitat: el cel existeix veritablement i és per a nosaltres un futur ja inaugurat. Aquí comença el cel.

Jesús va dir a Pere i als Apòstols: «el que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel» (Mt 16,19; 18,18) i també: «us dono el pa del cel, perquè qui en mengi (ara) no mori» (Jn 6,50). L'Església ressuscitada és una bestreta del cel.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

JORDI BREU

El bisbe Joan, en el record

Tot i els més de vint anys que fa que el bisbe Joan Carrera va deixar de ser el rector de la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat, la seva empremta és ben viva. Un grup de feligresos d'aquesta parròquia, que van organitzar diversos actes per recordar-lo en complir-se cinc anys del seu traspàs, van fundar el Memorial Bisbe Joan Carrera. Ara que se'n compleixen 60 de la seva ordenació presbiteral, han muntat l'exposició «Un ara mateix... per sempre», que es pot veure a Montserrat. Jordi Breu és membre del Memorial.

Per què s'estimen tant Mn. Joan?

Amb el seu tarannà humil, senzill, afectuós, afable i atent a les necessitats dels més desvalguts, es va fer estimar molt per tota la feligresia, i també per aquells que es mantenien apartats de l'Església. Ens invità a centrar-nos en Jesucrist i ens comunicà el seu amor a la Mare de Déu de Montserrat.

Per què va connectar?

Hi va aportar nous aires. Va crear el consell pastoral, va impulsar l'escola parroquial i la catequesi d'infants i joves. Va promoure la creació de la Fundació Santa Eulàlia, dedicada a la tercera edat. També es va preocupar de les necessitats socials dels immigrants i dels més necessitats. Va promoure activitats per donar a conèixer la cultura catalana.

Què hi trobem a l'exposició?

Un recull de fotografies del bisbe i les seves pròpies paraules, extretes dels seus articles a *Catalunya Cristiana* publicats en la seva columna *Ara mateix*. Al Memorial ens proposem seguir treballant en accions que mantinguin viva la memòria del bisbe Joan.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Cáritas en la Iglesia primitiva

Los primeros cristianos de Roma pertenecían a todas las etnias existentes en el mundo conocido y sus idiomas maternos y sus culturas eran tan diversos como sus orígenes. El Evangelio fue conformando una identidad propia en los nuevos creyentes y su inserción en una comunidad cristiana verdaderamente universal (o católica), una comunidad plural y solidaria, con una misma fe y una misma esperanza.

En la *Historia eclesiástica* de Eusebio de Cesarea leemos que en tiempos del papa Cornelio (251-253) la Iglesia de Roma se cuidaba de 1.500 personas entre indigentes, viudas y enfermos. Y debieron aumentar en los años sucesivos, como reflejan con naturalidad muchos documentos.

La Iglesia recaudaba lo que necesitaba para atender sus obras caritativas, fundamentalmente a través de colectas entre los fieles en fechas y tiempos determinados (Cuaresma). Las propiedades agrarias que la Iglesia romana poseía en África y en Sicilia tenían unos administradores cuya misión era enviar a Roma el fruto de las cosechas para atender a las necesidades del ministerio de la caridad.

En momentos de especial penuria, el obispo de Roma —al igual que muchos otros obispos en sus respectivas sedes— promovió una solidaridad a favor de los más débiles de sus comunidades, lo que suscitó la admiración de un testigo no dudoso: el emperador Juliano, llamado el Apóstata (artículo siguiente).

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Edit. San Pablo)

HECHOS DE VIDA

Nobleza obliga

- Si gritas y pides «¡justicia!»... tú, primero, has de ser justo.
- Si buscas comprensión, antes tú deberás ser comprensivo.
- Si pretendes respeto, sé tú respetuoso siempre con los demás.
- Si intentas que te atiendan y sirvan, atiende y sirve tú, el primero.
- Si buscamos la silla libre, hemos de haber ofrecido antes la nuestra.
- Si queremos mandar, hemos de aprender a obedecer, sonriendo.
- Si imploramos perdón, habremos dado antes nuestro perdón.
- Si aspiramos a un trato educado, cordial, démoslo nosotros también.
- Quien quiera tener siempre la razón, tendrá difícil la convivencia.
- El que busque ser más que los otros —el soberbio—, sufrirá mucho.
- El que pretenda con su vida tan sólo brillar, iluminará a muy pocos.
- Hemos de *reír* un poco más. Y *reírnos* de nosotros mismos. Ello es curativo para el cuerpo, para la mente y para el espíritu. Schuman afirmaba: «No me habléis de la gente que *nunca ríe*: No es gente seria.»
- ¿Queremos el don de la alegría? Hemos de pedirse-lo al Espíritu Santo, tener el arado apretado hacia la tierra y esparcir las semillas del amor y de la bondad. Allí crecerán y darán fruto.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Dios también habita en las ciudades

Salta de alegría el niño que encuentra su juguete perdido... Respiramos, si encontramos un motivo de seguridad. Damos gracias a Dios si encontramos una persona amiga entre el ambiente anónimo urbano.

¿Cómo es que después de la Ascensión, los apóstoles regresan alegres? Han descubierto la nueva presencia: «Me voy y vuelvo a vuestro lado» (Jn 14,28). Esa presencia no debe ser fabricada sino descubierta, desvelada. Dios no se oculta a aquellos que lo buscan con un corazón sincero. ¡Él está!

Unos días antes de la reciente celebración de la primera fase del Congreso Internacional de Pastoral de las Grandes Ciudades, su impulsor, el cardenal Lluís Martínez Sistach, hacía memoria de las palabras del papa Francisco: «Necesitamos reconocer la ciudad desde una mirada de fe que descubra al Dios que habita en sus hogares, en sus calles, en sus plazas. Él vive entre los ciudadanos promoviendo la solidaridad, la fraternidad, el deseo de bien, de verdad, de justicia» (EG, 71).

El Señor nos envía como testigos a los ambientes cotidianos y hasta los confines del mundo, «a través de las obras santas» (S. Francisco de Asís), mostrando el amor y la misericordia de Dios. Él está con nosotros «todos los días hasta el fin del mundo» (Mt 28,20).

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

2. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / SI 67 / Mc 16,29-33]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. iv); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona.
3. **Dimarts** [Ac 20,17-27 / SI 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova.
4. **Dimecres** [Ac 20,28-38 / SI 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.
5. **Dijous** [Ac 22,30;23,6-11 / SI 15 / Jn 17,20-26]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; santa Zenaida, vg.; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova.
6. **Divendres** [Ac 28,13-21 / SI 102 / Jn 21,15-19]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.
7. **Dissabte** [Ac 26,16-20.30-31 / SI 10 / Jn 21,20-25]. Sant Robert, abat cistercenc; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.
8. **† Diumenge vinent**, de Pentecosta (lit. hores: pròpia) [Ac 2,1-11 / SI 103 / 1Co 12,3b-7. 12-13 / Jn 20,19-23]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven units li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

Ascensió del Senyor. Pintura de Rembrandt, Alte Pinakothek, Munic (Alemanya)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.»

Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndole irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones, el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones, / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

Que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder para nosotros, los que creemos, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, potestad, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro. Y todo lo puso bajo sus pies, y lo dio a la Iglesia como cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que lo acaba todo en todos.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

La festa de l'Ascensió en Mateu

Probablement l'escena més important de tot l'Evangelí de Mateu. Tres notes.

Jesús, tal com havien anunciat l'àngel del Senyor i Jesús mateix, s'apareix als deixebles en una muntanya de Galilea. La muntanya és un lloc paradigmàtic en la tradició jueva. Aquí també (cf. el sermó de la muntanya). I s'apareix amb autoritat. L'autoritat de Jesús no és només la de la seva activitat docent (cf. Mt 7,27-28), sinó també la que li confereix el compliment de la promesa en el discurs del judici final (25,31; cf. 24,30-31) i la profecia que ha fet davant del gran sacerdot (26,64). La resurrecció de Jesús, tal com varen veure en el

relat de la passió, és el començament de la resurrecció universal (cf. Mt 27,51-53). Aquesta solemnitat i aquesta autoritat sembla que havien d'esvair els dubtes dels deixebles.

En aquest marc Jesús els confia la missió apostòlica: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat». Aquesta és la missió. Per una banda el baptisme, amb una fórmula trinitària inusual en el Nou Testament, però que té aquí una claredat ineborrible. D'altra banda, «ensenyant-los a guardar tot el que us he transmès». Aquí prenen consistència una vegada més els cinc discursos de Jesús. Recordem que hem anat subratllant la necessitat

de les bones obres que es desprenen de l'ensenyament de Jesús. És un missatge central de Mateu. L'ensenyament de Jesús té com a objectiu primordial la realització de les bones obres.

«I vet aquí que jo em quedo amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món». El Jesús que s'acomia, en Mateu, no se'n va sinó que roman en l'Església. És sempre amb l'Església presidint-la amb la seva presència i la seva autoritat. És el «Déu amb nosaltres» del començament de Mateu que continua donant tota la força al seu ensenyament. L'Església no pot erigir-se per damunt del Senyor present, que la condueix i la guia en la plenitud.

CRÒNICA

60è aniversari dels Equips de la Mare de Déu. El passat 10 de maig es va celebrar la Trobada General dels EMD de Catalunya i Menorca al col·legi Maristes - La Immaculada, de Barcelona, amb un significat especial per la celebració dels 60 anys de la introducció dels Equips a Catalunya i els 40 a Menorca. Van ser presents Ximo Company i José Luis Almozara, que van realitzar unes il·lustratives presentacions sobre el portal del Naixement i de la Passió, respectivament, de la Sagrada Família. A la tarda, l'eucaristia celebrada a la cripta de la basílica de Gaudí va posar fi a un dia de festa i fraternitat.

Entrega de premis del Concurs Bíblic. L'edició d'enguany portava per títol «I vosaltres, qui dieu que sóc?» i ha comptat amb la participació d'una seixantena d'escoles i parròquies a la nostra diòcesi. El passat 17 de maig va tenir lloc l'acte d'en-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

XLVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. 1 de juny, diumenge de l'Ascensió. «Comunicació al servei d'una autèntica cultura de l'encontre» és el lema de la Jornada d'enguany de les Comunicacions Socials. El papa Francesc ha fet un missatge en el qual aborda aquesta temàtica. Heus aquí un parell de cites que ens hi apropem:

«La cultura de la trobada requereix que estiguem disposats no només a donar, sinó també a rebre dels altres.»

«Obrir les portes de les esglésies significa obrir-les igualment en el món digital, tant perquè la gent entri, en qualsevol condició de vida en què es trobi, com perquè l'Evangeli pugui creuar el llindar del temple i sortir a la trobada de tots.»

trega de premis als 27 guardonats a les diverses categories. Hi eren presents el Sr. Antoni Fainé i el Sr. Pere Casas, de la Federació de Cristians de Catalunya-Grup Avant de Terrassa, organitzadors del concurs, Mn. Jaume Berdoy, vicari general, i Mn. Francesc Tirado, delegat d'Ensenyament.

Trobada pasqual del Penedès-Anoia-Garraf. Va tenir lloc el 18 de maig, de les 18 a les 20 h, a la parròquia de Santa Maria de Capellades. A l'inici de l'eucaristia, es va fer lectura d'un resum del treball fet a la Vicaria sobre l'esperança cristiana. La col·lecta de la celebració es va destinar a l'ampliació del Centre d'Acollida Abraham, de Vilafranca del Penedès. Al final, un temps de

convivència festiu al voltant d'un refrigeri compartit va cloure la trobada.

AGENDA

Aplec de l'Esperit 2014. Tot a punt per a la cita dels joves cristians de Catalunya, el proper dissabte, 7 de juny, a Banyoles! Des de la Delegació de Joventut de Sant Feliu de Llobregat s'han organitzat 6 au-

tocars per facilitar l'assistència dels més de 300 joves de parròquies, escoles, esplais, moviments... de la diòcesi que hi participaran en aquesta vivència de la Pentecosta, amb altres joves i els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya.

50è aniversari de les Germanetes dels Ancians Desemparats a Sant Just. Per donar gràcies a Déu per aquests 50 anys del «Hogar Nuestra Señora de Lourdes», les germanetes han organitzat un tridu els dies 2, 3, i 4 de juny, amb eucaristies presidides, respectivament, per l'arxiprest, Mn. Gaspar Mora; pel vicari episcopal, Mn. Anton Roca; i pel bisbe Agustí, cada dia a les 11 h i dimecres 4 a les 10.30 h. A més, cada tarda, a les 17 h hi haurà altres activitats lúdico-culturals.

Nous acòlits. 6 de juny, a les 20 h, a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts. El bisbe Agustí conferirà el ministeri de l'Acollit a dos candidats que s'estan preparant per al Diaconat Permanent: Albert Manich Bou i Rafael Galofré Casas.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals per a preveres. Al santuari del Miracle, del dilluns 25 al divendres 29 d'agost de 2014, organitzats per la coordinadora de grups de Revisió de Vida, obert a tots els preveres. Els guiarà Mn. Rodolf Puigdollers, prevere de la diòcesi de Terrassa. Informació i inscripcions: exercicisalmiracle@gmail.com.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia resucitada (VII)

La Iglesia resucitada mira al cielo. Lo ha de hacer sin miedo, aunque los ángeles el día de la Ascensión interpelaran a los discípulos, «¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo?» (Hch 1,11) y aunque algunos nos hayan reprochado que de tanto hablar del cielo hemos olvidado transformar la tierra.

Del cielo viene la voz que dice «este es mi Hijo amado» (Mt 3,16). Jesús nos aseguró que debíamos alegrarnos cuando nos persiguiesen, porque en el cielo tenemos la recompensa (Mt 5,12); Él, al hablar de Dios Padre, siempre añadía «que está en el cielo»: desde allí ama perfectamente, y ve, cuida y perdona (Mt 5-7); allí viven los ángeles que cuidan a los niños e inocentes de la tierra (Mt 18,10), allí está el tesoro del que da todo a los pobres y le sigue (Mt 19,21). Y Él mismo elevaba la vista al cielo para alabar a su Padre (Mt 11,25) o antes de curar a un ciego (Mc 7,34) o resucitar a un amigo (Jn 11,41) y al bendecir los panes para dar de comer a una multitud (Mt 14,19)...

No perdamos de vista el cielo, pues de otro modo perderemos la tierra: la tierra perdería su sentido si olvidara que su destino es convertirse en cielo. ¿Qué es lo que ha de preocupar a una Iglesia resucitada? Nos han de preocupar

aquellas formas de vivir que proceden de mirar sólo al cielo o sólo a la tierra. Ni los que miran sólo el cielo son verdaderos místicos, ni los que miran sólo a la tierra son los auténticos comprometidos. Ambos tipos de personas son caricaturas de la fe cristiana.

Es verdad que Jesús casi siempre que hablaba del Padre apostillaba «que está en el cielo», pero al hablar con Él en oración le llamó «Señor de cielo y tierra», acentuando su trascendencia, para contrastarla con su voluntad de ser conocido por los sencillos y humildes de la tierra (Mt 11,25).

Jesús mismo, tras la resurrección, al enviar a sus discípulos, no al cielo, sino a la tierra para que toda la humanidad conociese y creyese en Él, se presentó como quien había recibido «todo poder en el cielo y la tierra» (Mt 28,18). Por si quedaba alguna duda, uno de los deseos más importantes que hemos de trasladar a la oración, según su propia enseñanza, es «que se haga la voluntad del Padre así en la tierra como en el cielo» (Mt 6,10). Por tanto, aunque no sean lo mismo, un cristiano y la Iglesia como tal, nunca podremos olvidar que ambos están necesariamente unidos; que no podemos caminar por la tierra sin mirar al cielo, y que no pode-

mos mirar o desear el cielo, si no es por y desde la tierra.

¿«Cielo» es lo mismo que «utopía»? Ambos conceptos tienen muchos puntos en común, pero no son lo mismo. La palabra «utopía» entró en la cultura gracias a aquel gran católico, santo Tomás Moro, que diseñó en su libro una república con el mejor y más justo Estado, una isla de felicidad social. Muchos otros han soñado también con esa sociedad feliz. Algunos creían que se podía realizar en la tierra. Otros, como su propio nombre indica, creen que no puede tener lugar entre nosotros; que es pura ilusión. La Iglesia resucitada cree y vive de la convicción de que, en efecto, la felicidad plena no se puede dar en la tierra, pero no es mera ilusión, sino realidad: el cielo existe verdaderamente y es para nosotros un futuro ya inaugurado. Aquí comienza el cielo.

Jesús dijo a Pedro y a los Apóstoles: «lo que ates en la tierra, quedará atado en el cielo» (Mt 16,19; 18,18) y también: «os doy el pan del cielo, para que quien lo coma (ahora) no muera» (Jn 6,50). La Iglesia resucitada es un anticipo del cielo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat